

مولوی، دیوان شمس، شماره ۴۲۹

عاشقی و بی‌وفایی کار ماست
کار کار ماست چون او یار ماست

قصد جان جمله خویشان کنیم
هر چه خویش ما کنون اغیار ماست

عقل اگر سلطان این اقلیم شد
همچو دزد آویخته بر دار ماست

خویش و بی‌خویشی به یک جا کی بود
هر گلی کز ما بروید خار ماست

خودپرستی نامبارک حالتیست
کاندر او ایمان ما انکار ماست

آنک افلاطون و جالینوس توست
از منی پرعلت و بیمار ماست

نوبهاری کو نوی خود بدید
جان گلزارست اما زار ماست

این منی خاکست زر در وی بجو
کاندر او گنجور یار غار ماست

خاک بی آتش بنماید گهر
عشق و هجران ابر آتشبار ماست

طالباً بشنو که بانگ آتشت
تا نپنداری که این گفتار ماست

طالباً بگذر از این اسرار خود
سر طالب پرده اسرار ماست

نور و نار توست ذوق و رنج تو
رو بدان جایی که نور و نار ماست

گاه گویی شیرم و گاه شیرگیر
شیرگیر و شیر تو گفتار ماست

طالب ره طالب شه کی بود
گر چه دل دارد مگو دلدار ماست

شهر از عاقل تهی خواهد شدن
این چنین ساقی که این خمار ماست

عاشق و مفلس کند این شهر را
این چنین چابک که این طرار ماست

مدرسه عشق و مدرس ذوالجلال
ما چو طالب علم و این تکرار ماست

شمس تبریزی که شاه دلبریست
با همه شاهنشهی جاندار ماست